

ning, at det er en tilstrækkelig Byrde at lægge paa den unge værnepligtige at sige til ham: Gaa ud af din borgerlige Stilling, afbryd dit borgerlige Livserhverv, gaa ind og aftjen din Værnepligt, som Loven byder; offer din Tid og Person, men du skal ikke tillige have pekuniære Tab, direkte Udgift deraf. Det Standpunkt synes jeg, vi maatte kunne enes om at staa paa, og det er et Skridt her henimod, der gøres ved Forslaget om at forhøje Lønningerne fra 55 til 67 Ø.

Alt i alt synes jeg, det er stærke Grunde, der tale for det foreliggende Lovforslag, og jeg har derfor den Glæde paa Venstrereformpartiets Vegne at kunne anbefale det. Venstrereformpartiet vil støtte Forsvarsministeren og arbejde paa dette Forslags Gennemførelse, og det gør det saa meget mere, som Sagen udgør et af de Punkter, som Forsvarsministeren førte frem for sit Parti, da han spurgte det, om det vilde yde ham Tilslutning og Støtte ved Dannelsen af det ny Ministerium. Vi svarede ja, det vilde vi, og deri ligger, at vi allerede fra det Tidspunkt vare forbedrede paa, at noget saadant som det her foreliggende vilde komme.

Men selv om Sagen ikke havde været fremme den Gang, vil jeg dog anse det for fuldt forsvarligt — ja mere end det — at tage Sagen op og føre den igennem. Dette Forslag er fuldt ud sagligt forsvarligt. Indvendingerne derimod kunne kun være af politisk Natur. Der kan kun være Spørgsmaal om Tiden. Nu faa vi afvente den Forhandling, der kommer, men jeg forudsætter som givet, at ikke et Medlem vil staa op i denne Sal og sige, at de Stillinger, der her er Tale om, ere saaledes aflagte, at der ikke med Grund kan rejses Krav om en Forhøjelse af Lønningen hverken nu eller i en nær Fremtid. Jeg tror ikke, vi ville faa den Tale at høre. Jeg tror ikke, noget Medlem vil staa op og sige: De Lønninger ere gode nok, ikke blot i 1906, men ogsaa i 1908, 1910, 1912, 1915, hvilket Aarstal man nu vil nævne indenfor en overskuelig Fremtid. Spørgsmaalet er simpelthen dette: Skulle vi gøre det nu i denne Samling eller først ad Aare om 1, 2 eller 3 Aar, naar Forsvarskommissionen er færdig? Dette Spørgsmaal kan rejses, der kan disputeres frem og tilbage derom i lange Baner, men noget sagligt ligger der ikke deri. Der kan kun være Tale om politiske Grunde og ikke andet. Der kan ogsaa være Tale om politiske Grunde af anden Art, idet man kan være Modstander af Lovforslaget for at genere

Ministeriet, for at komme Ministeriet til Livs. Det er en anden Form for politisk Modstand mod dette Forslag. Af saglige Grunde tror jeg ikke, det er muligt at gaa imod det.

Jeg siger, det er et Tidsspørgsmaal, men Tidsspørgsmaal have jo deres Begrænsning. Allerede i 1888 rejstes Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Officerslønningerne, og endogsaa en saa radikal Mand som den daværende Repræsentant for Langeland, Dr. Edvard Brandes, udtalte i Anledning af, at en Højremand, den daværende Repræsentant for Københavns 2den Valgkreds, havde anket over Officerslønningernes Lidenhed: „Jeg hørte med Sympati det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) forleden tale om de trykkende Forhold, hvori mange af vore Officerer levede, som sade paa smaa Lønninger, om, hvorledes de maatte søge privat Erhverv for at skaffe det fornødne til Familiens Underhold. Jeg hørte derpaa med en vis Sympati; thi jeg skal ikke nægte, at der er mange Embedsmænd her i Landet, som have Krav paa, og som med ikke ringe Ret kunne forlange Hjælp af Staten. Jeg tror, at vi bør komme til en fyldestgørende Behandling af Lønningslovene. Vi have jo til Behandling Lønningslovforslaget om Post- og Telegrafvæsenets Embedsmænd, og jeg skulde meget ønske, at vi i denne Samling kunde komme til et Resultat.“

Saaledes lød det i 1888 fra en saa radikal Mand som Dr. Edvard Brandes, og hvad der var sandt i 1888, turde vel være ikke mindre sandt paa dette Omraade i 1905. Naar Edvard Brandes stod op og udtalte sig saaledes den Gang, udtalte han sig selvfølgelig fra et sagligt Standpunkt. At politiske Hensyn kunne gøre sig gældende overfor et Forslag af denne Natur, det er en selvsagt Ting. Naar det f. Eks. hændte forud for 1901, at Krigsminister Schnack, som vi mindes som en saare elskværdig Mand fra hans Færd blandt os, lod forlyde, at han var rede til at træde ind i det Sehestedske Ministerium, som da var under Ventilation, ind i et Ministerium, som truede, kan man sige, ude i Horisonten, det Ministerium, som vi med nogen Føje kaldte „det provisoriske Ministerium uden Provisorier“ — naar Krigsminister Schnack erklærede sig rede til at træde over fra det Ministerium, hvori han sad, i det ny Ministerium, der var under Dannelse, under Forudsætning af, at han kunde gennemføre Underofficersloven og Loven om Feltskyts, saa havde han der-